

הגורל מאחד זורקות-רימונים מרמאללה - עם מבריחות חשיש מעבר-לים - בתאי כלא. נווה ת'רצה'

מה דעתה על בית-הסוהר הישראלי? "החיים כאן הם באמת לא כליכך רעים. האוכל טוב והתנאים האובייקטיביים הם בסדר גמור. אני מתכוונת ליחס הסוהרות. אבל אני סגורה ורחוקה מהבית וזה נורא." השתייה בבית-הסוהר נחרתה עמוק בליבה של דניס. "זו הפעם הראשונה בחיי שנת-קלתי בזונות. הכחורות האלה יש להן לב זהב, אבל הן בעלות מזג סוער. אני אוהבת את החינויות שלהן. כל החיים שלי אני אוכר אותן."

דניס עומדת להשתחרר בעד כחודשיים. מה תוכניתיה? "לטוס חזרה לקנדה." ומה

אחרי שצברה כמה מאות לירות שטר-לינג, החליטה מרגרט, בלונדית יפהפיה, ל-טייל בעולם. עזבה את האקדמיה והתחברה עם הבוהמה הבריטית. אחר נסעה לספרד ומשם לצרפת ומרוקו. לבסוף: לאילת. ישראל.

עם הסמים נפגשה מרגרט עוד בבריטניה. הם לינו אותה גם בהמשך הדרך, והם גם שהיאו אותה לנווה תרצה.

הסמים

והשלום

ריה זה יומיים לפני שעמדה לעזוב את הארץ ולחזור לבית הוריה בקנדה כדי להמשיך בלימודיה. מרגרט הכירה שני תיירים שהציעו לה להעביר חשיש לקנדה - תמורת 1000 דולר. היא הסכימה, מפני שלא ראתה בחשיש דבר פסול. להיפך: "אם הישראלים היו מעשנים סמים כמו הערבים, או היה השלום מגיע," נהגה לומר לפני מעצרה. "ובכלל, אם כולם היו מעשנים חשיש, היה העולם יותר טוב והאנשים לא היו שאפתנים כל-כך, היו מסתפקים במועט ולא היו סיבות למלחמות."

לפני שעלתה למטוס, התגלה החשיש בפציה. היא נעצרה והובאה למשפט בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב. אביה הפרקליט הגיע מקנדה כדי לעמוד לצידה. הוא לא עזר הרבה - דניס נידונה לשנת מאסר. בין כותלי בית-הסוהר פגשה דניס מרי גרט אוברין בחברות-לצרה, תיירות שונאס-רו באותה אשמה: נסיון להבריח חשיש.

אחיות הסכטריה נגוח ו-מריס שחי, מטמינות הפצצה בקפסריה של האוניברסיטה, ממלאות מים להסקות את הגינה.

היא מתכוננת לעשות בקנדה? "אני רקדנית ואמשיך בכיוון זה."

והחשיש

ראדה נבולסי, ערביה בת 19, בתו של אחד מנכבדי שכם, כלואה באגף המרי-עוטים. בביתה נתגלה מכשיר-אלחוט. כש-ביקשה כתבת העולם הזה לדבר איתה, הפסיקה ראדה עבודתה בגינה וניגשה אליה. **מדווחת כתבת, "העולם הזה":**

בעיות הפלסטינים

רבחזרה שניגשה אלי, דוברת אנגלית טובה, מתנהגת בנימוס ובאדיבות. כן, אני מאמינה בשלום. אבל תלוי איה שלום הישראליים צריכים להבין גם את הדרשות שלנו. הבעיה העיקרית היא בעיית הפלסטינים. אם יוחזרו הפלסטינים לבתיהם, או יקבלו לוי פיצויים עבור הרכוש שניגול מהם, אפי-שר יהיה לדבר על שלום."

"כשאסרו אותי, למדתי בתיכון. הפסקתי את לימודי. אבל כאן, בבית-הסוהר, איש-שרו לי לגמור את תעודת הבגרות."

עד כאן סיפורה של ראדה נבולסי. מרים שחשיר היתה פחות ידידותית. "לשם מה לדבר, במילא כל מה שאני אגיד יסובכו את זה בעיתונות ולא יהיה זכר למה ש-רציתי להביע. בכל זאת אגיד רק דבר אחד: לא יכול להיות שלום בין הישראלים לבין הערבים, עד שהפלסטינים יא-יקבלו את זכויותיהם. לנו הפלסטינים הזכות ל-ארץ הזאת והיא ניגולה מאיתנו. יש רק צורה אחת של שלום ואתם יודעים לאיזה צורה אני מתכוונת."

מרים, שהיא כיום בת 20, סיימה את בחינות הבגרות שלה בבית-הסוהר. אין לה תוכניות לעתיד. "ראשית, כל עוד אני אסי-

הדנית היושבת בתאה היא אנגרטה מלברט. בלונדית בעלת עיני תכלת, בתו של חסיד אומות העולם, שנת-95 בלוד בהברחה ונידונה ל-8 חודשי-מאסר.

החשישניקיות הזרות עומדות ליד הסורגים בכניסה לתאים. סיגני דואר מאיסלנד (מימין), אסו אנטודורינס מ-קנדה (במרכז) ודניס מרגרט אוברין מקנדה (משמאל). שלושתן נאסרו על נסיון להבריח חשיש. בתמונה מימין: אסו אנטודורינס, העובדת במיסבא בית-הסוהר, ליד מגש האוכל.

חדר האוכל בכלא הנשים נווה ת'רצה משמש עתה 27 אסירות מתוך 45. שאר ה-18 הן ערביות האוכלות באגף נפרד. בחדר האוכל ובמיטבח מקיימות האסירות תורנות הגשה ועזרה בבישול. בתמונה: האסירות בארוחת הצהריים כשמימין נראות הקנדיות סיגני דואר ודניס אוברין, שנאסרו על נסיון של הברחת חשיש.

אני-פיתה

דניס מרגרט אוברין נולדה לפני 19 שנים בקנדה. אביה עורך-דין מצליח, סבה הוא סגן הפרקליט הכללי של קנדה. בוגרת תיכון, הצטיינה בכישרון ריקוד, זכרה במילגה לשנת לימודים באקדמיה הבריטית לבלט. מלבד הלימודים: הפעעות ריקוד ושכר גבוה בצידן.

